

CERKVENI GLASBENIK.

Organ Cecilijinega društva v Ljubljani.

Iztaja po eukrat na mesec in velja za celo leto z muzikalno prilogo vred 2 gold., za ude Cecilijinega društva in za cerkve ljubljanske škofije 1 gold. 50 kr.

Vredništvo in upravnništvo je v hiši „Katoškega društva rokodelskih pomočnikov“, Komenskega (Poljske) ulice št. 10.

Ljubljana je v petek, dne 20. maja, jako dostojno vsprejela Kranjski od Boga poslanega višjega pastirja, novega premilostnega kneza in škofa, gospoda

dr. Antona Bonav. Jeglič-a;

v nedeljo, dne 22. maja pa se je vršilo njegovo slovesno vmeščenje v stolnici sv. Nikolaja.

Novi knez in škof se je porodil v Begunjah na Gorenjskem dne 29. maja 1850. l. Šolal se je v Ljubljani; bil od 2. do 8. gim. razreda vseskozi vzoren gojenec Alojzijevišča; l. 1869. je vstopil v duhovsko semenišče ter l. 1873. bil posvečen v mašnika. Jeseni istega leta je šel na Dunaj v Avguštej in čez štiri leta postal doktor bogoslovja. Povrnivši se v svojo domovino opravljal je nekoliko časa službo dušnega pastirja v ženski kaznilnici begunjski. Potoval je potem po Nemškem, kjer je poslušal na tamošnjih vseučiliščih učenjake v bogoslovskih vedah. Po potovanju je mladi doktor postal podvodja v ljubljanskem semenišči, kjer je bil nekoliko časa tudi profesor. Ko se je bila ustanovila v Serajevu vrbosanska nadškofijska stolica, bil je dr. Jeglič na željo nadškofa dr. Stadlerja imenovan l. 1882. kanonikom tamošnjega kapitula in l. 1897. zadobil je čast pomožnega naslovnega škofa siunijskega dne 8. septembra. — Okvir „C. Gl.“ je pretesen, da bi mogli vanj, če tudi le v glavnih potezah, naslikati vse vrline milega nam višjega pastirja; le toliko rečemo, da je skozi in skozi katoški škof. In prav zato nas navdaja presladka nada in trdno prepričanje, da bode Premilostni, kakor vse pojave katoškega življenja, tako tudi cerkveno glasbo in njeno orodje „Cecilijino društvo za ljubljansko škofijo“ kot pokrovitelj v Svoje varstvo vzel in podpiral do zaželjenega smotra.

Dr. Frančišek Ks. Witt.

V spomin desetletnice njegove smrti napisal L. Arh.

Kdor se le količkaj peča s cerkveno glasbo, vé, kolikega pomena je to ime za razvoj cecilijanskega petja. Wittovo ime na kaki cerkveni kompoziciji nam je porok, da je zložena v duhu, kakoršnega zahteva sv. Cerkev. Dà, v Wittu je nekako uteleseno cecilijanstvo; no, saj je on oče temu gibanju na polju cerkvene glasbe. Zanimivo in podučno je tedaj vedeti kaj več o njem za vsakega cecilijanca. Oglejmo si najprej življenje njegovo, potem pa njegov vpliv na razvoj cerkvene glasbe!

I.

Porodil se je Frančišek Ks. Witt 9. februvarija 1834 v Walderbachu na Bavarskem. Oče njegov — učitelj — je bil strog in resen mož, mati pa priprosta, pobožna žena, ki je vsadila otrokom v srce kal pobožnosti. V petem letu se je začel pri svojem očetu učiti brati in pisati. Posebno nadarjenost je kazal za glasbo. Nekoč je jel v sanjah kričati. „Kaj ti je“, vpraša ga oče. „Oh, ti-le so tako napačno igrali, da nisem mogel poslušati“, odgovori deček. Poznal je vsak ton, ki si ga mu zaigral na goslih. Nerazumljivo se mu je zdelo, da more kaj težkega biti, zadeti intervale. Pel je tudi na koru v domači cerkvi. Nekoč si je ubil v glavo, da bode vse pevce zmešal, kar se je res zgodilo. Pel je namreč solo in nalašč izpustil nekatere pavze. Tako je, kakor pravi sam, jel zgodaj delati zmešnjave na svetu.

10 let star (1843) je prišel na gimnazijo v Regensburg, kjer je bil nekaj časa gojenec deškega semenišča St. Emmeran, pozneje pa pevec-štipendist v stolnici. Po dokončanih gimnazijskih študijah je šel v bogoslovje, zraven pa poslušal na liceju predavanja iz filozofije, fizike, kemije, matematike, geografije, pedagogike, naravoslovja, zgodovine in filologije in naredil skušnjo iz vseh teh predmetov.

1855. je dovršil bogoslovske študije s tako izvrstnim uspehom, da so ga njegovi predstojniki nagovarjali, naj gre na vseučilišče v Monakovo pripravljat se za profesorja bogoslovja. A Witt ni šel. V mašnika je bil posvečen 11. junija 1856, star 22 let.

Avgusta meseca 1856. je postal kaplan v Oberschneidingu. Ta fara je bila pravi unikum v verskem oziru. Vsak dan je bilo 400—600 ljudij pri šesti maši, veliko jih je hodilo vsak dan k sv. obhajilu. Skoro nikogar ni bilo, ki bi vsaj vsacih 4 ali 8 tednov ne šel k spovedi. Vpeljal je te lepe navade pobožni in goreči župnik Handwercher, ki je umrl dve leti pozneje, ko je prišel Witt v Schneiding. Z mladostno gorečnostjo se je lotil dušnega pastirstva; posebno veselje do spovedovanja si je tu pridobil, katero mu je ostalo celo življenje.

1859. so ga poklicali v škofijsko semenišče v Regensburg, kjer je bil kooperator, učitelj koral, homiletike in katehetike. 1862. postal je še zraven tega predsednik in pridigar kongregacije Marijnega oznanenja. 1867. ga je imenoval bavarski kralj za nadzornika kralj. deškega semenišča St. Emmeran.

S to službo je bila sklenjena tudi služba dirigenta pri mestni fari sv. Ruperta.¹⁾ Kot nadzornik je bil jako strog. Ker je pa bila ta služba zanj pretežavna, prosil je 1869. za Gollingov beneficij v cerkvi sv. Magna in ga tudi dobil. V tem času je šel v Italijo.

1873. je dobil malo faro Schatzhofen pri Landshutu in se posvetil z veliko vnemo in navdušenostjo dušnemu pastirstvu. A le malo časa je mogel župnikovati; radi velike nervoznosti je šel 1875. v Landshut in je tam stanoval v mali hišici celih 10 let, od 1878. do svoje smrti. 1883. je dobil privoljenje, da sme maševati v svoji sobi.

Witt je smatral dolžnosti, katere mu je nalagalo dušno pastirstvo, za prve in najimennitnejše. Čas, ko se je pečal z glasbo, je bil prost čas, in nikoli ni radi tega opustil ali zanemarjal duhovnih opravil. Kako vesten je bil v tem, pričajo nam besede, katere mu je govoril Liszt vpričo kardinala Hohenlohe: „Pustite ljudi, naj kolnejo in kradejo, in spišite nam raje 20 lepih taktov, kakor ste jih že mnogo!“

Ljubezen do spovedovanja se mu je vzbudila zlasti zadnje tri leta njegovega življenja. Spovedoval je največ v svoji sobi.

1873. je pridigoval neko nedeljo in šel ves vroč domov. Pihal je hud veter. Ker se ni varoval, vnel se mu je vrat. Od tega časa je bil vedno bolan in posebno hudo nervozen. Zdravil se je pri mnogih zdravnikih in hodil po toplicah, — zdravnikom in za zdravila je izdal okoli 20.000 mark — a vse ni nič pomagalo. Preveč je delal in preoblagal svoje ne posebno krepko telo, kar mu je prineslo živčno bolezen na glavi.

Zadnje leto (1888) ga je bolezen večkrat hudo napadla. 29. novembra sta bila pri njem dr. Habermil, ki se je ravnokar bil vrnil s potovanja po Italiji in profesor A. Walter. Temu je prihodnji dan (30. nov.) s sveto navdušenostjo razlagal svojo zadnjo pesem: „O Gott, vom Herzen lieb' ich Dich“ in mu tudi nekatera mesta zapel. „V nedeljo, če bo Božja volja, greva zopet jedenkrat na sprehod“, rekel mu je Witt. In res je šel na sprehod, toda sam, na najdaljši sprehod, katerega mora vsak narediti. — 2. decembra je bila prva adventna nedelja. Witt je maševal ob 5., kakor vedno. Ko so po maši prišli ljudje k spovedi, pripravljali jih je sedeč na naslonjaču. Kar zaupije — in takoj poklicani zdravnik ga dobi že mrtvega. Umrl je kot vojak na bojnem polju, izvršujoč svoj vzvišen poklic. Pač lepa smrt! Umrl je ravno dan pred svojim godom; pesem njegovega patrona sv. Frančiška je bila njegova zadnja kompozicija!

Pogreb je bil veličasten. Requiem je opravil zanj prošt Mitterer iz Briksna. Peli so Ettovo mašo v Es, in tako ustregli nevedoma želji pokojnikov, katero je izrazil v testamentu, katerega so še le pozneje našli. Tu želi, naj se poje pri črni maši zanj ali koralni requiem brez orgel, ali Auerijev ali Ettov.

To je v kratkih potezah življenje moža, vzornega duhovnika. Sedaj pa preidimo na drugi del in si ga oglejmo kot reformatorja cerkvene glasbe. Da bomo pa bolje razumeli ceniti njegovo delovanje, treba nam je ogledati razvoj cerkvene glasbe in razmere, v katerih je začel delovati.

¹⁾ Jedno leto je bil kapelnik v Eichstädt-u.

II.

Sv. cerkveni zbor v Tridentu je dal, kakor znano, tudi več zapovedij glede cerkvene glasbe, izmej katerih je gotovo najvažnejša ona v 22. seji: *Ab ecclesiis vero musicas eas, ubi sive organo sive cantu lascivum aut impurum aliquid miscetur, (ordinarii locorum) arceant, ut Domus Dei vere domus orationis esse videatur aut dici possit.* (Duhovniki naj skrbé za to, da se v cerkvi ne poje in ne orgla kaj neposvetnega ali razbrzdanega, da je hiša Božja res hiša molitve.) Ko je bilo 1563. končano zborovanje, je bilo gotovo največje važnosti skrbeti za to, da razne določbe sv. zbora ne ostanejo le na papirju, temveč da se tudi natančno izpolnujejo. Zato je imenoval papež Pij IV. komisijo, ki bi skrbela za natančno izvrševanje določil sv. zbora in ta komisija je naročila kardinalu Vitellozzu, veščaku v glasbi, in sv. Karolu Boromeju, naj strogo pazita na izpolnovanje določil cerkvenega zbora glede glasbe.

Kardinal Vitellozzo je posebno zahteval razločne izgovarjave besedila (teksta), tako, da more poslušalec razumeti vse, kar se poje na koru. A več pevcev — 8 iz papeževe kapele — mu izjavi, da je to nemogoče, posebno pri fugah in imitacijah. Slednjič je naročila komisija Palestrinu, naj naredi jedno mašo v resnem in cerkvenem duhu; fuge in imitacije so dovoljene, a tekst se mora ves razumeti. „Ubogi Palestrina“, pravi Bainsi, „kako težko poskušnja ima prestati! V njegovem peresu je osoda cerkvene glasbe, a tudi njegova slava. Če ustreže zahtevi komisije, bo slavljen in občudovan, če pa ni v stanu ločiti se od navadne oblike tedanje glasbe, je ta pregnana iz svetišč in on sam pa izpostavljen zasmehovanju sovražnikov“.

Palestrina je dobro poznal važnost svoje naloge. Ohrabren po opominih sv. Karola Boromeja zatekel se je k Bogu ter ga prosil razsvitljenja in pomoči pri tem tako osodepolnem delu. Ko je začel pisati note, zapisal je na vrh popirja: *Illumina oculus meos!* (Razsvetli moje oči, o Bog!) Da je bilo več upanja na zmago, naredil je tri šesteroglasne maše, katere so peli vsi papeževi pevci 28. aprila 1565. v Vitellozzovi palači pred celo komisijo. Prvi dve maši ste ugajali, tretja je pa kar vse očarala.¹⁾ Komisija je častitala skladatelju in se izrekla, da mu ni treba ničesar popravljati. Opominjala je pevce, da naj skrbé, da bodo v cerkvi peli le take pesmi, ki se spodobijo hiši Božji, kakoršne so te tri maše. Tudi papež Pij IV. je pohvalil komponista rekoč: „To so harmonije nove Visoke pesmi, katere je slišal nekdanj apostol Janez v pevajočem Jeruzalemu. Te pesmi predpodoba nam je dal drugi Janez (Palestrina) v vojskujočem Jeruzalemu.“²⁾

¹⁾ To mašo je Palestrina na prigovarjanje kardinala Fr. Pacecco posvetil kralju španskemu Filipu in jo naslovil „Missa Papae Marcelli“, 1567.

²⁾ Tako se je pisalo o „Missa P. Marcelli“ od 1828., po Bainsi-ju, ki je spisal dve knjigi o Palestrinu. Dr. Haberl pa stvar drugače pove, in popravlja Bainsi-ja v „Kirchenmusikalisches Jahrbuch“ 1892. Komisija se je le pečala z reformo papeževe kapele v Rimu, ne pa z reformo cerkvene glasbe sploh, ki je bila naložena škofom. Palestrina je zložil M. P. Marcelli že pred 1564., za vladanja papeža Julija III. (1550—1555). Naslednik temu je bil Marcel II. (Cervino), ki je vladal le 21 ali 22 dni. Že kot škof in kardinal se je mnogo bavil z reformo umetnosti v cerkvi in občeval s Palestrinom.

Palestrina je knez cerkvene glasbe (*musicae princeps*), kakor je napisano na njegovem grobu. Zakaj to? Temeljito izobražen v glasbi, zlasti v kontrapunktu, je znal vse ženijalno porabiti kot sredstvo za izraževanje duha. V njegovih delih je takorekoč utelešen cerkveni duh. Vse, kar je pisal za cerkev, je polno pobožnosti in svete resnobe. Iz vseh skladb nam veje pobožnost, dokaz, da mora biti cerkvena kompozicija pisana z živo vero in pobožnostjo, če hoče biti dobra in trajno vredna. Umetna oblika mu je le sredstvo, tako vzvišene resnice in skrivnosti sv. vere obleči tudi v vzvišeno, dà, najlepšo obleko umetnosti. Zato je sv. Cerkev potrdila njegovo glasbo in jo takorekoč adoptovala; zato je bil in bo vedni vzor cerkvenim skladateljem.

Naj omenim še nektere vrstnike Palestrinove. Giovanni Animuccia † 1571, ravnatelj oratorija sv. Filipa Nerija. Giovanni Nanini, roj. 1540, dosega v nekaterih delih Palestrino. Felice Anerio, roj. 1560, je priredil Missa Papae Marcelli za 4 glasove. Gregorio Allegri, roj. 1560, je bil pobožen duhovnik. Znanе so njegove Lamentacije in Miserere.

V 17. stoletju se je jela glasba polagoma otesati neljubih spon cerkvenih določb. Komponisti so skušali uglasbovati dela poganskih klasikov in izraževati posebno določno in jasno njih misli, Strasti vzbujati do skrajne meje, v tem so se kosali mej seboj. A tudi ona glasba, ki naj bi blažila duha, se je odtegnila cerkvi in šla v koncertne dvorane, kjer so cveteli oratoriji (Bach, Händel) in v družine, kakor da je vedela, da se v taki obliki ne sme šopiriti v cerkvi. Vendar je bilo v prvi polovici 17. stoletja v tem oziru še dosti dobro. Skladateljem se vidi, da so se trudili, ogibati se novih prostostij, kakoršne so bile v navadi pri oratorijih. Skušali so skladati za cerkev v Palestrinovem duhu in slogu, v kontrapunktično vokalni glasbi. (Dalje prih.)

Podporno društvo organistov.

Predsedništvo osnov. odbora „Podpornega društva organistov“ vljudno naznanja, da je prečastiti knezo-škofijski ordinarijat Lavantinski blagohotno potrdil društvena pravila kakor slôve:

Štev. 1455.

Spoštovanemu gospodu Silvestru Šentjuru,
organistu pri čč. oo. minoritih

v Ptuj.

Z ozirom na vlogo od 21. sušca 1898 oziroma od 14. aprila 1898 je prečastiti kn. šk. lavantinski ordinarijat „Pravila podpornega društva organistov“ potrdil. Eden izvod dvopisa se je v tukajšnjem arhivu shranil, drugi se pa v prilogi vrača.

Ker se je društvo v § 1. svojih pravil postavilo pod varstvo sv. Cecilije, je s tem že tudi oznanilo, da hoče s podpiranjem potrebnih društvenikov podpirati cerkveno petje in glasbo.

Z ozirom na Lavantinsko škofijo je druga Lavantinska sinoda, ki se je vršila v Mariboru leta 1896. sklenila, da se naj v cerkveni rabi po sv. Očetu Benediktu XIV. z okrožnico od 19. svečana 1749 predpisano gregorijansko

petje; figuralno petje se pripušča samo v kolikor se strinja z duhom gregorijanskega petja. Orglje in druga muzikalna sredstva naj petje samo spremljajo in podpirajo. Improvizacije so iz cerkve izključene. Častitim društvenim pastirjem se je naročilo, naj za to skrbijo, da bodo organisti šolsko mladino v cerkvenem petju poučevali.

Ako bode „Društvo organistov“ tako delovalo, bode dosti pripomagal, da se bo vresničilo, kar vелеva Sv. Duh: „Pojte Gospodu novo pesem: njegova hvala se glasi v zboru svetnikov. Hvalijo naj njegovo Ime v zboru, s timpani in psalterijem ga naj slavijo.“ (Ps. 149, 1. 3). Pri takem delovanju bode Božja pomoč društvo vselej podpirala in mu tudi potrebno podporo naklonila.

Kn. šk. lavantinski ordinarijat v Mariboru,
24. aprila 1898.

Dr. Mihael Napotnik m. p.
knez in škof.

D o p i s i.

Iz Ljubljane. (Orgle s čisto pnevmatično sestavo).¹⁾ — Pač v malokateri stroki je opazovati tolik napredek, kakor ravno v izdelovanji orgel. Ako beremo, kako primitivne so bile orgle prejšnjih časov, in ako primerjamo z njimi dandanašnje orgle, moramo se zares čuditi velikanskemu napredku. Nekaj čisto novega za naše kraje so tudi orgle, katere je pred kratkim za Mokronog izdelal dobro znani naš mojster gosp. Fr. Goršič. Pravim: nekaj čisto novega, kajti — kolikor meni znano — do sedaj še niso imeli nikjer pri nas orgel s čisto pnevmatično sestavo, kakoršne so ravnokar omenjene Goršičeve orgle. Pri teh orglah ni sploh nobene abstrakte, pač pa je videti v notranjem silno veliko svinčenih cevij, po katerih gre sapa v posamezne piščali. Teh cevij je potemtakem toliko, kolikor piščalk v orglah. Ima pa ta zistem razne prednosti. Pred vsem je orglanje na takem instrumentu zelo lahko, in to tudi tedaj, ko so odprti vsi izpremeni; dà, ako igra človek „pleno“, zdi se mu igranje še lažje, kakor če so odprti le posamezni izpremeni. Tudi je sploh vsa sestava bolj priprosta; za igranje zadostuje navadna mehova sapa in ni treba nobenih vmesnih udov. Zato pa se take orgle ne poškodujejo tako lahko, kakor druge, katere so izdelane po starem zistemu. Temperatura in vlažnost jim ne morete škodovati; zato pa se tudi ni bati onega sitnega nagajanja, katero dela navadno orglavcem toliko preglavice zlasti o jesenskem in zimskem času.

Ker bi utegnila koga zanimati dispozicija teh orgel, naj jo tu pridenem:

I. Manual. 1. Principal 8';	II. Manual. 7. Salicional 8';
2. Cevna flavta 8';	8. Wienerflöte 8';
3. Gamba 8';	9. Voix celeste 8';
4. Oktava 4';	10. Fugara 4'.
5. Flavto dolce 4';	
6. Mikstura 2 ² / ₃ ' (trojna in čvet).	
Pedal. 11. a) Subbass 16';	
11. b) ravno isti izpremen, samo za polovico bolj tih;	
12. Oktavbass 8'.	

Sklepniki: 1. II. manual k I. man. 2. ista zveza, toda s 16'skim učinkom; 3. I. man. k pedalu; 4. II. man. k pedalu.

Zbiralniki: Mezzoforte, Forte in Tutti.

¹⁾ Po naključji zaostalo. Vr.

Iz te dispozicije je razvidno, da je skušal gospod mojster z malimi sredstvi doseči velik učinek, in to se mu je tudi posrečilo. Dasi imajo te orgle le 12 izpremenov, kateri so razdeljeni na dva manuala in pedal, vendar s pomočjo štirih sklepnikov in treh zbiralnikov napravi spreten orglavec jako lepe kombinacije. Da je tudi intonacija izborna, izpremeni karakteristični, tega mi pri Goršičevih delih ni treba še posebej poudarjati. Sploh vsa čast vrlemu gospodu mojstru, kateri je s tem delom znova dokazal, da v svoji stroki čvrsto napreduje s časom. Želeti je le, da bi imel g. Goršič še večkrat priliko, uporabljati svoje zmožnosti v prosep cerkvene glasbe v mili naši domovini.

F. F.

Iz Ljubljane. Bachov „Pasijon po sv. Matevžu“. — Dasi se „Cerkv. Glasbenik“ peča le s strogo cerkveno glasbo, in ne s koncertnimi točkami, vendar sem pričakoval, da se bo vsaj kratko spominjal zadnjega koncerta, katerega je priredila naša „Glasbena Matica“ letošnjo cvetno nedeljo (3. aprila). Ker se pa to ni zgodilo, naj vsaj te vrstice nekoliko nadomesté, kar je bilo zamujenega. (Hvala lepa! Vr.) Edina točka onemu koncertu je bil J. S. Bachov „Pasijon po sv. Matevžu.“ Slavni glasbeni velikan S. Bach je ustvaril s to skladbo veličastno, mojstersko delo, katero imenuje dr. Riemann „ein wahres Riesenwerk“; in v resnici je to velikanska skladba za dvojni mešan zbor, dva orkestra, klavir in orgle. Žal, da koncertnih orgel v Ljubljani še nimamo; šibak harmonij jih pač ne more nadomestiti. Bach je bil sicer protestant, toda veren mož, in ta njegov verski čut odseva kaj lepo iz njegovih skladb, zlasti še iz omenjenega „Pasijona.“ Bilo je pa tudi proizvajanje te krasne skladbe dovršeno ter je daleč presegalo proizvajanje drugih letošnjih koncertov. Nekak slovesno-remen duh je vladal po dvorani, ko so se mlo glasili po njej sedaj krasni soli, sedaj mogočni zbori. Jasno in točno je bilo recitovanje tenorista g. Razingerja, kateri je imel brez dvoma najtežjo nalogo. Izvrstno so rešili svojo nalogo tudi baritonist g. dr. Stuhec in drugi solisti; vendar altistinji bi bili želeli nekoliko več moči. Zelo so nam ugajali veličastni zbori, v katerih je imel Bach lepo priliko, pokazati svojo izurjenost v kontrapunktu; posebno pa so se nam prikupile koralne točke. Koral je v tem oratoriju jako krasno harmonizovan, in ker so ga pevci peli z občutkom, ni čuda, ako je ginil poslušalce. Da, koral je in ostane vedno lep, naj se že glasi v Bogu posvečenem kraju ali v koncertni dvorani. Godba je hodila srednjo, zmerno pot in ni preglasila petja, temveč ga je spremljevala; in tako bi morale vselej biti pri orkestralnem spremljevanji. Največja hvala pa gre seveda koncertnemu vodji, gospodu Josipu Čerinu, kateri nam zlasti s tem zadnjim koncertom ostane vedno v prijetnem spominu. Gotovo mu je bilo oni večer vse občinstvo hvaležno, da je spravil na oder to vzvišeno skladbo in sicer v tako primernem času. Jaz le želim, da bi se sedaj ta skladba ne položila za vselej „ad acta“, temveč da bi jo o postnem času še katerikrat slišali.

F. F.

Iz Cirkna. Med velikim tednom in o velikonočnih praznikih pelo se je pri nas sledeče. Veliki četrtek: Missa in h. s. Caeciliae. A. Kaim. Graduale „Cristus factus est pro nobis“, Anton Foerster. Offertorium „Dextera Domini“, Könen. (Motettenbuch J. G. Stehle.)

Veliki petek. Zjutraj pri počesčenju sv. križa: „Improperium“, Dr. F. Witt. „Popule meus“, Vittoria. Zvečer slovenske pesmi največ iz P. Ang. Hribarjeve zbirke: „Postni in velikonočni napevi“.

Velika sobota: Missa „Jesu Redemptor“, A. Kaim. Vespere od A. Foersterja.

Velika noč zjutraj pri prvi sv. maši: Missa in h. s. Aloysii, J. Schweitzer. Graduale „Haec dies“, Zangl. Offertorium „Terra tremuit“, Fr. Witt. Pri drugi maši ob desetih: M. „Stabat Mater“, J. Singenberger. Graduale „Haec dies“, Zangl. Offertorium „Terra tremuit“. Könen.

Velikonočni ponedeljek: Missa in h. s. Caecilia, J. Mitterer. Graduale tisti kakor na Veliko noč. Offertorium „Angelus Domini“, J. G. E. Stehle.

Popoldan. Lavretanske litanije, A. Schenk itd.

Pelo se je vse prav dostojno, za kar gre čast našemu povodnji in vsemu pevskemu zboru, ki tako krepko napreduje v kljub vsem zaprekam zadnjih let. Koncem svojega skromnega poročila želim g. pevovodji Fr. Bevku ml. le to, da bi kakor doslej tudi z naprej stal s svojim zborom, na katerega je lahko Cirkno ponosno, v prosep cerkvene glasbe na tistem stališču kakor dozdej!
Gabr. B.

Razne reči.

— Njih prevzvišenost, premilostni gosp. knez in nadškof dr. Jakob Missia poslovil se je dne 16. maja od Ljubljane. Slovo je bilo veličastno in ginljivo. Stolnica je bila prenapolnjena vernikov, kateri so želeli še enkrat vsprejeti od ljubljenejšega višjega pastirja blagoslov; pa tudi zunaj cerkve se je gnetila množica, za katero ni bilo prostora v cerkvi. Kdor je le mogel, spremljal je knezonadškofa na kolodvor, kjer je bilo tudi že vse polno ljudstva. Na peronu čakali so ljubljanski dostojanstveniki, mnogo duhovnikov, zastopniki katoliških društev in verniki vseh stanov. Po izrečni zahvali za vse dobro, kar je Kranjska dosegla po Prevzvišenem, zagotavlja nadvladika ginjen vse svoje ljubezni, želi deželi, katero le s težkim srcem zapušča, vsestranskega Božjega blagoslova. In ko nam je vlak odpeljal našega ljubljenejšega, poslavljalo se je občinstvo solznih oči od njega, delečega še z voza množici svoj blagoslov; z živio- in slavoklici želelo mu je srečno pot in obilo blagoslova na novem mestu. Bog obvaruj in podpiraj našega preblagega metropolita!

— Vis. čast. kn. šk. ordinarijat krški (v Celovcu) je zastavil za letošnje pastoralne konference naslednja vprašanja: Katerega pomena je cerkveno petje za službo Božjo? Zakaj je cerkveno petje v mnogih cerkvah na toliko nizki stopnji? Kako bi se ta pomagalo? — Taka premišljevanja in razprave bi bila umestna tudi drugod.

— Mil. g. škof regensburški Ignacij pl. Senestréy je dne 2. maja t. l. v svoji katedrali slovesno obhajal štiridesetletnico svojega škofovanja. Koliko da je slavni jubilar v svoji škofiji storil za vzorno službo Božjo, strogo vrejeno po liturgičnih pravilih, za idealno smer in vsestranski razvoj katoliške cerkvene glasbe, ni treba praviti. Pojdi v Regensburg in prepričaj se bodeš! Lahko rečemo, da karkoli se je v zadnjih 40 letih gledé zboljšanja svete glasbe storilo ondi, drugod na Nemškem, v Avstriji itd., je glavna zasluga škofa Ignacija, ki je bil središče, iz katerega je šlo gibanje na vse strani. Bog ga obrani še mnogo let!

— „Der hl. Petrus“. Cantate für Soli und gemischten Chor mit Clavierbegleitung, zur Aufführung mit 7 lebenden Bildern, componirt von Joseph Zimmermann. Op. 12. Claviersatzung 5 M., Singstimme 2 M., Textbuch 20 pf. — To je skladba, koje posveto so sv. oče Leon XIII. milostljivo sprejeli. Delo je priprosto, naravno in vendar umetniško lepo gledé naprave in izpeljave. Nabožni tekst je v tonih plemenito izrazen, oboje poslušalca prevzame in mu globoko v srce sega. Le žal, da so besede nemške; morda se najde med nami kak pesnik, kateri bi je na slovenski jezik preložil — se vé da s privoljenjem g. skladatelja in g. založnika, Alojzija Maier v Fuldi.

Oglasnik.

„Eccle sacerdos magnus“, ki ga prinaša današnja številka našega lista, se dobi v posebnih iztisih po 20 kr.

Listnica vredništva prilog.

G. B. v C. Po pomoti ste pisali v zadnji številki „Cerkvenega Glasbenika“, da je „Te Deum“ zložen na avstrijsko himno; skladba je temveč zložena na znani napev „Hvala bod' Gospód Bogu“. Dalje bi bila nasvetovana harmonizacija pri „sanguine“ neumestna zaradi zveze z besedo „redemisti“. Tudi druga nasvetovana premena bi bila le individualna. Sicer lepa hvala za prijaznost!

Današnjemu listu je pridana 5. štev. prilog.

Odgovorni vrednik lista Janez Gnjezda. — Odgovorni vrednik glasb. priloge Anton Foerster. Zalaga Cecilijino društvo. — Tiska R. Milic.